

Lottes bissevov

... Og mens kretsen vandret korridoren over Nilens flod, måtte Rikard stadigvekk kikke i smug på Lotte I., hun som skulle flytte om bare noen måneder, i september når skolen etter sommeren såvidt var begynt, og som deretter bare ville komme til, for Rikard, å være vemodig til stede ved sitt fravær i klasserommet. Han måtte kikke på hennes oppstoppernese og tenke på hennes oppstoppertå, stortåa han visste hun hadde på sin høyre fot.

Den var som en liten bissevov. Den måtte leve et kummerlig liv i støvelen. Men i friluft var den fri. Da snuste den rundt. Han hadde sett hennes oppstoppertå sist sommer, ved badestedet, i det hun stakk den ut i elva og målte temperaturen, før hun selv sakte gled ned i vannet og fant bunnens trygghet. Men enda en stund hadde hun holdt armene over vannflata selv om den nådde henne til midt på brystet.

Lottes tå hadde, før den dukket, léet på seg som spissen på en meitemark tredd inn på en angel. Nå var den nede i elvevannet på fisketur. En ørret kunne komme å få lyst på den. Lottes oppstoppertå, den måtte godta å bli dratt med på mye rart, selv om det av og til gjorde vondt. Men den var også seg selv, et eget sanseorgan, et følehorn, en bissevov som snuste rundt, gjorde sine overveielser og grep øyeblikkene.

Guds salige under, snart var det sommeren, ørretfiskerens tid! Snart var det regnbuens og sølvseiens tid! Snart var det Tirilltungens og Ryllikens tid! Snart var det elvebadets og sjøbadets tid. Snart var det, i sene kvelder, på blå fjorder, turistskipenes tid. Så søkte flokken til Rabbenes barflekk eller til fjæras luftige dyp ved fjære sjø – og lokket sommeren på vei ved å savne den, tenke den, le den, danse den, leke den og forvente dens gull og grønne skoger ...

(Roman-fragment fra Edmund Edvardsen: *Boston* (Orkana 2003), oppvekstroman fra nordnorsk kystmiljø i 1950-årene)